

Література

1. Первушина А. А. Інститут сторін як основних учасників господарського процесу / А. А. Первушина, Н. С. Хатнюк // Юридичний вісник. – 2012. – № 3(24). – С. 103-109.
2. Саєнко М. Новели господарського процесу: крок до правосуддя чи стрибок у зворотному напрямку? / М. Саєнко // Закон і бізнес. – 2012. – № 12 (1051). – С. 2-11.
3. Бичкова С. С. Щодо моменту набуття процесуального статусу особами, які беруть участь у справі / С. С. Бичкова // Кримський юридичний вісник. – 2009. – Випуск 2 (6). – С. 75-81.

УДК 346.9 (043.2)

Горбатюк Я. В., асистент,
Станіславський Д. М., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Актуальність теми зумовлена тим, що у зв'язку з недавніми подіями в Україні виникла різка необхідність реформування відносин, що складаються із застосування господарського процесуального законодавства. Слід наголосити, що важливим елементом судової реформи є формування досконалого процесуального законодавства, оскільки саме ефективне регулювання процедури розгляду судом справ дасть змогу забезпечити належний захист порушених прав та інтересів осіб, а також сприятиме посиленню ефективності функціонування судової системи загалом [1, с. 42].

Парламентська Асамблея Ради Європи у Резолюції № 1466 (2005) зазначила, що Україна досягла суттєвого прогресу в аспекті прийняття цих кодексів.

Питання реформування процесуального законодавства стало одним з пріоритетних завдань, що постають в аспекті забезпечення інтеграції України до Європейського Союзу. У цьому напрямі варто відзначити схвалення Указом Президента України від 10 травня 2006 р. № 361 Концепції вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів, яка визначила одним з концептуальних засад здійснення судової реформи – реформування процесуального законодавства як важливої складової належного функціонування судової системи.

У цьому сенсі на сьогодні залишається актуальним питання з комплексного оновлення господарського процесуального законодавства, яке

не відповідає європейським стандартам судового захисту порушених прав і інтересів осіб [2, с. 64].

Комплексне та ефективне вирішення недоліків господарського судочинства можливе шляхом прийняття нового Кодексу господарського судочинства, в якому були б врегульовані існуючі нині прогалини, а також чітко відображені роль та повноваження господарського суду в умовах ринкових перетворень в нашій державі, а також суттєвого реформування матеріального законодавства.

Сприяючи забезпеченню господарського правопорядку, господарські суди тим самим сприяють функціонуванню і розвитку економіки. Чим складніша система господарських відносин, чим серйознішими є господарські справи, що розглядаються, та економічні наслідки прийнятих судами рішень, тим вища і відповідальніша роль господарських судів у забезпеченні нормального функціонування економіки.

Актуальність та інтерес до перспектив розвитку господарського судочинства обумовлений тим, що господарські суди - це елемент системи органів судової влади, роль яких у сучасному суспільстві зростає, а їхня діяльність, що ґрунтується на конституційних принципах, безпосередньо спрямована на забезпечення суверенітету демократичної держави, захист прав та інтересів громадян і організацій, сприяє нормальному функціонуванню і розвитку ринкової економіки [2, с. 65].

Крім того, актуальність проблем, пов'язаних з реформуванням судочинства посилює ще й та обставина, що реформування, яке мало до цього часу недостатньо системний характер, спричинило створення громіздкої й не в усьому узгодженої судової системи, що до певної міри обмежило безпосередній доступ до правосуддя.

Таким чином, актуальність обговорення питань організації та розвитку господарських судів зумовлена, з одного боку, практичними проблемами трансформації суспільства й судової влади в цілому і функціонуванням системи господарських судів України в умовах судової реформи, зокрема, а з іншого - проблемами, пов'язаними із забезпеченням такої трансформації.

На погляд переважної більшості правознавців, зміни у судоустрої за своєю суттю мають бути еволюційними, а не докорінними та радикальними (революційними), й спрямованими на повну перебудову судової системи на принципово нових началах.

Для забезпечення втілення очікувань суспільства й виконання законодавчо окреслених завдань судова система має бути стабільною, тобто незмінною, протягом певного часу.

Серед проблем, які потребують сьогодні вирішення залишається актуальною проблема нечіткої визначеності компетенції господарських і

адміністративних судів. При вирішенні даного питання, на наш погляд, слід враховувати стан правового регулювання в сфері господарювання, історичний досвід здійснення правосуддя в цій сфері та наявність існуючої системи господарських судів України, яка довела ефективність своєї діяльності [2, с. 66].

На думку науковців, система господарських судів є однією із небагатьох соціальних систем, реформування якої дало в останні роки позитивний результат. При цьому їй завжди була притаманна організаційна єдність. Тому, можливо потребує деякого переосмислення запропонований Законом України «Про судоустрій та статус суддів» перерозподіл повноважень між головою суду і керівником апарату суду, оскільки він негативно впливає на оперативне вирішення організаційних питань, а також на організацію роботи апарату суду. При цьому повноваження голови суду щодо апарату суду надзвичайно обмежуються.

Отже, господарське процесуальне законодавство потребує свого подальшого реформування та удосконалення задля пошуку більш оптимального і досконалого механізму вирішення господарських спорів.

Література

1. Верба А. Необхідність реформи господарського процесуального законодавства / А. Верба // Юридичний журнал. – 2009. – № 12. – С. 42-43.
2. Ватаманюк І. В. Проблеми та перспективи реформування господарського процесуального законодавства / І. В. Ватаманюк // Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство. – 2011. – Випуск 604. – С. 64-67.

УДК 346.2:347.7

Губар Н. П., к.е.н.,
голова правління ПАТ СК«Калина», м. Київ, Україна

БАНКРУТСТВО ЯК ОДНА З ПІДСТАВ ЛІКВІДАЦІЇ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ: ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ СУДОВИХ ПРОЦЕДУР

Процедурою у правовому розумінні є врегульований законом, іншими нормативно-правовими актами порядок, який складається з послідовних дій і спрямований на досягнення правового результату. Процедурою банкрутства є передбачені законом способи і порядок дій уповноважених осіб при здійсненні встановлених судом дій відносно підприємства-боржника [5].

Процедура банкрутства не є процедурою позовного провадження. Це означає, що сторонами у ній є боржник і кредитори [6, с. 58].

Як встановлює ч. 1 ст. 7 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі — Закон), щодо боржника застосовуються такі процедури банкрутства: